

מבנה חדש - לאור מגמות טקטיות חדשות

הצבא הסובייטי במבט אמריקאי

לויט. קול. אירווינג היימונט

מלקחי מלחמת-העולם השניה — עודו בריתוקף. עתה הגיעה ההנהגה הסובייטית לידי המסקנה כי כיום, תודות לכלי-הנשק הגרעיניים, עשוי גורם ההפתעה להשפיע השפעה מכרעת על תוצאתה של מלחמה — וביחוד בשלבי-הפתחה שלה. הרסנותן של המהלומות הגרעיניות, הטוח והמהירות של אמצעי-הטלתן, מאפשרים עתה השגת נצחון במלחמה על-ידי „התקפת-פתע“. ומכאן מסקנתה הנוספת של ההנהגה הסובייטית: שומה על המדינה לקיים כוח מוכן-בכל-עת, המוכשר הן להנחית „מהלומה מקדימה“ והן להוסיף-ולנהל את מבצעיו — ואפילו יהיה זה האויב אשר ינחית את המהלומה הראשונה. הוגי המחשבה-הצבאית הסובייטית מבחינים בקפידה בין „התקפה מקדימה“ ובין „מלחמה מונעת“. התקפה מקדימה, כגון זו הנערכת לסיכול כונתו של אויב לפתוח בפעולות-איבה, — דומה, לפי תפיסה זו, למנהגו של ה„שריף“ שבסרטי „המערב הפרוע“: לירות בפושע בריברגע שהלו שולח ידו אל עבר נרתיק-אקדחו. מלחמה מונעת, לעומת זה — ניתן לדמותה ליריה בפושע בריברגע שרואים אותו, כיצד מצפים חוגי ההנהגה הסובייטית לקבוע אם האויב „באמת מתכוון לפתוח בפעולות-איבה“ — בעיה זו חורגת מתחום הסקירה הזאת. נסתפק בציון העובדה, שלפי טענתם מספקות להם התיאוריות המרכסיסטיות-לניניסטיות כושר כזה.

*

מסקנותיהם של הסובייטים באשר להשפעת כל-יזון גרעיניים על הלוחמה, הן שגרמו אל-נכון לאחרונה לארגון-חדש של צבאם — ולתמורות בדוקטרינה הטקטית שלו. הדוקטרינה הקומוניסטית המדינית, לפיה יש להיכון לקראת כל האפשרויות שתתכנה, משתקפת בארגון-הצבאי והטקטיקה הסובייטיים החדשים. אין הצבא נשען על כל-יזון אחד ויחיד, על חיל יחיד או על סוגי-ציוד יחיד. הצבא הסובייטי מטעים כי הנצחון בשדה-המערכה מושג על-ידי מתקפה משולבת של חילות וזרועות שונים. שוב אין כל-יזון גרעיניים-טקטיים נחשבים כל-יזון המוחלט, מאותו רגע בו אסרו כוחות-

כתוצאה מן התמורות שחלו בצבא הסובייטי לאחרונה — בחימושו וציודו, בארגונו ובטקטיקה שלו, מהוה הוא אתגר רבי-עצמה לצבאות המערב. ההנהגה הסובייטית סבורה עתה כי עליה לקיים צבא מוכן לפעולה בכל-עת המאורגן, מצויד ומאומן באופן שתהא לו היכולת לשטוף את אירופה-המערבית תוך ימים מספר — ולא תוך שבועות. יכולת כזאת דרושה לביטול האיום הצפון באמצעי-השיגור החדשים של כלי-הנשק הגרעיניים, שהנם ניידים, מוסים בנקל ויכולים לפגוע במטרות הנמצאות באזורים האירופיים של הגוש הסובייטי. תכונות ניידות והסוואה אלו — הן המבדילות בין אמצעי-השיגור החדשים, לטוחים בינוניים, לבין כלי-הנשק הגרעיניים ארוכי-הטוח — המשוגרים בדרך כלל, ממתקני-שיגור קבועים למחצה — שאותם אפשר להתקיף-על-ידי טילים או מפציצים שישוגרו מתוככי ברית-המועצות. ועל-כן הופעת אמצעי-השיגור הניידים לטוח-ביניים — מהוה את אחד הגורמים העיקריים לטיפוח הנוכחי של כוחות סובייטיים שיוכלו להש-תלט תוך ימים על אותו מרחב מערב-אירופי בו עשויים להמצא מתקני-שיגור אלה. זאת ועוד, השליטה במשאביה התעשייתיים של אירופה-המערבית — תעזור לסובייטים להת-גבר על הנזק שיוסב להם על-ידי פגיעות כאלו בתעשיתם. יתר על כן: אין כל ספק שההנהגה הסובייטית סבורה כי צבא המוכשר לשטוף חיש-מהר את אירופה מהוה ממילא אף גורם-מרתיע חזק ל„התקפת-פתע“ מצד מעצמות המערב.

בימי חייו של סטלין, נתבססו הטקטיקה והארגון של הצבא הסובייטי על האורח בו פירש הוא את לקחי מלחמת-העולם השניה. הנשק הגרעיני הטקטי נחשב רק כעצמת-אש נוספת. מות סטלין ציין את ההתנערות מכבלי הנסיון של מלחמת-העולם השניה. תפיסות-היסוד בענין אורחות-הלחמה האפשר-יים נבחנו-מחדש על-מנת לקבוע מה הן התוצאות האמתיות הנובעות מהימצאות כל-יזון גרעיניים טקטיים בשדה-המער-כה. התמורות שחלו, כתוצאה מכך, בהשגותיו של הצבא הסובייטי הן גדולות, אף-על-פי שהנהגתו מוסיפה לגרום כי חלק

הקרקע קרב זה-עליוה. על-מנת להשיג תוצאות מכריות בשדה-המכרה, מופעלים כלי-זין גרעיניים בצירוף עם עצמת-אש אחרת, ותוך תמרון של כוחות-הקרקע. הוגידעו צבאיים סובייטים מאמינים בכל לבם כי רק סכלים סבורים שבטלה עתה התועלת שבכוחות-הקרקע.

לדעתם, דוקא כושר-ההרס האדיר של כלי-הנשק הגרעיניים הוא המעניק לתמרון את המפתח להצלחה בשדה-המכרה. לפיכך, ברורה החשיבות החיונית של הניידות. הניידות — היא המאפשרת ניצול מהיר של אש גרעינית, וכן מקנה היא את היכולת לפיזור, לצורך האבטחה הסבילה. הלך-מחשבה זה משתקף בעת האחרונה בשכלול דגמי רכב-גורר (לכלי-הארטילריה, טילים, וכדומה), וברכב זחלי לגייסות וכלי-זין — לרבות אמצעי-שיגור של כלי-זין גרעיניים טקטיים.

לאור חשיבותו של גורם הניידות, הסיקו נכונה הוגי-הצבא הסובייטים כי השריון הוא עתה החיל-הלוחם-העיקרי. השריון — הוא המשלב באופן הטוב ביותר ניידות מזה, ואבטחה בפני פגיעה-גרעינית, מזה. זאת ועוד: אש גרעינית וטנקים — משלימים זה את זה; האחת מספקת את גורם עצמת-האש העיקרי, והטנקים — את גורם התמרון. ציוד סובייטי חדש לחילות-הלוחמים — וביחוד לרגלים, לארטילריה ולפלסים — מאפשר להם לנוע בד-בבד עם מתקפת-טנקים. ברם, פעולתם של טנקים נתקלת בקשיים בשעות הלילה, ובעת חצות שדות מוקשים ומכשולים-מים. כדי להתגבר על מגבלות אלה, מדגיש הצבא הסובייטי את פיתוחם של גשרי-הסתערות, של טנקים אמפיביים ושל התקנים לנהיגת-טנקים ולירי-טנקים בלילה.

★

מהדגשת גורמי התמרון המהיר והניידות המעולה נובע שעל היחידות החיליות השונות להיות מוכשרות ליצור צותים בין-חיליים משולבים, המסוגלים לתמרן במהירות, להגיב במהירות ולהשיג הפתעה. סבורים, כאמור, שתפיסות אלה הן שגרמו לאחרונה לשידוד-ארגונו הנרחב של הצבא הסובייטי. הפרטים העיקריים של ארגון חדש זה הם, כנראה:

- הופעת „דיביזיות-הרגלים הממונעות“, דיביזיה זו מהווה מאות טנקים חלק תקני שלה, וכל יחידות-הרגלים הלוחמות שבה מוסעות בנגמ"שים, שאף הם חלק אורגני שלה;
- ביטול „הדיביזיות הממוכנות“ מזה, ו„דיביזיות-הרגלים“ מזה;

- ביטולו של דרג ה„קורפוס“.

ההקף המלא האמתי של ארגון-מחדש זה אינו ידוע בדיוק. בודאי, קיים היה — וביחוד בזמן הראשון לביצועו — פער ניכר בין המטרות הסובייטיות ובין הביצוע המעשי. ברם, משמעות רבה נודעת לעובדה שכבר בשנים 60—1959 נתפרסם כי כל הדיביזיות הסובייטיות מטיפוס-הרגלים שבגרמניה אורגנו-מחדש כ„דיביזיות-רגלים ממונעות“.

* דהיינו, לפי השימוש האמריקני בביטוי זה — יחידות שנועדו לתפעול בתנאי-לחימה. — המער.
** הכוונה היא לארטילריה-הכבדה, ארוכת-הטווח — ובמיוחד להפ-על נשק טילי-גרעיני. — המער.

בארגון הסובייטי החדש מתבלטים קווים אופייניים אחדים. בדיביזיות-הממונעות גדל אחוז הטנקים לעומת הרגלים בשיעור ניכר — וזאת בלי הפחתה נראית-לעין בסייע הארטילרי שבהן. הן ארטילריות-השדה והן הארטילריה הנגד-מטוסית שופרו במידה ניכרת: בקליבר, בטווח, ובכושר-ביצוע. בעוד שאפשר יהיה להפעיל עצמת-אש גרעינית להדברת עמדות-אויב חזקות-מאוד — נשארת בעינה בתוך העוצבות ארטי-לריה מקובלת בעצמה נאותה. דבר זה מעניק לעוצבות כושר רב להתקפה על מטרות קרובות מאוד ולסיוע-אש נאות במבצעים בלתי-גרעיניים. כל היחידות הטקטיות * ממונעות לגמרי ומצוידות בכלי-רכב מהירים המהווים חלק אורגני מהן והמספקים להן גם מידה של אבטחה מפני קרינה גרעינית; שופר גם כושרם לצליחת מכשולים, וביחוד נהרות.

ביטולה של מפקדת „קורפוס-הרגלים“ מקטין את „משך-התגובה“ של צינור-הפיקוד — ושל הכוחות — ביחוד במה שנוגע להפעלת אותם סוגי אש שהשליטה עליהם נחונה בידי מפקדת הארמיה. ** עתה, כאשר הארמיות — הן הארמיות של „החילות-המשולבים“ הן ארמיות הטנקים — תשלטנה על מספר קטן-יחסית של דיביזיות, יש להניח כי מערכות-התחזוקה של הארמיות תהיינה קטנות-יותר, ואף מפורות-יותר.

הטקטיקה הגרעינית הסובייטית, לפי הבנתם של חוגי-הצבא הסובייטיים, מקפלת בתוכה שיטות ועקרונות בדוקים ומנוסחים — אשר אפשר לישמש במידה-שווה גם ללוחמה בלתי-גרעינית. מודיעין מעולה, הכנות יסודיות ומהירות למבצע, הפתעה והטעיה, מבצעים רצופים ומתמשכים על-פני פרקי-זמן ניכרים, ניידות, עצמת-אש, פעולת-הלם, ורוחו של הלוחם-הפרט — לכל אלה נודעת עתה חשיבות מוגברת. עיקרים ושיטות אלה, הוטעמו ביתר-שאת באימוניה-השדה הסובייטיים שנערכו במרוצת השנים האחרונות.

★

מתקפה סובייטית — אם נחרוץ משפטנו לאור נסיונות-העבר והיכולת הגלומה בציוד ובארגון הנוכחיים — תבוסס על מודיעין מפורט ותנסה להשיג הפתעה. המתקפה תיפתח על-ידי שורת התקפות עזות על אמצעי-השיגור של כלי-הזין הגרעיניים של האויב, שדות-תעופה, מתקני-מכ"מ להתראה-מוקדמת ולבקרת-אש, מפקדות ומתקני-קשר. בדרך כלל, תתקדמנה „דיביזיות-רגלים ממונעות“ אחדות במהירות בחזיתות רחבות, כדי לקבוע את טיבם של מגנני האויב ומידת השתרעותם. בפתיחת המתקפה תופעלנה דיביזיות-טנקים, במידת-האפשר. דיביזיות אלה — בין רגליות-ממונעות, ובין טנקיות — תחפשנה אחר פערים ואגפים-חשופים, שם יוכלו הכוחות הסובייטיים העיקריים, עתירי דיביזיות-הטנקים, להבקיע עמוק אל תוך אזורי-העורף של האויב. מסע-מבקע אלה יתפתחו אזי לתנועות-לפיתה רחבות, לצורך פיצולם ובידודם של כוחות אויב. התנועה תהיה מהירה, תוך שימוש מירבי בכושר המעבר המשופר של הציוד הסובייטי החדש על-פני שטחים ללא-דרך. נקודות-בצורות של האויב תיעקפנה בכל מקום בו אפשרי הדבר, על-מנת לקיים את המהירות והתנופה. מכשולי-נהר ייצלחו בגזרות-חזית רחבות.

סוביטית שהיא הם בדרך-כלל אלה: הפריצה והכיתור (שלם או חלקי). ניצול-ההצלחה, הרדיפה. בתחילת המתקפה מבצע הדרג הראשון את הפריצה בסיוע כלי-זין גרעיניים. באותה שעה מתחיל הדרג השני של ה"חזית" — ארמית-הטנקים — לנוע קדימה. בצאתו מאחורי הדרג הראשון. המטרה היא לפרוץ ולקפל את מערכי ההגנה הקדמיים של האויב — ולהשמיד את עתודות-הקורפוס (או הקורפוסים) של האויב — ביום הראשון או ביומיים הראשונים.

אחרי השמדת עתודות-הקורפוס של האויב, נמשכים מבצעי הפריצה לעומק — תוך התקדמות בת כ-130 ק"מ נוספים במשך שלושת הימים הבאים. לאותו זמן, כבר הוטל למערכה בשלמות כל הדרג השני — ארמית-הטנקים; ואילו הארמיות של "החילות-המשולבים" שבדרג הראשון משלימות עכשיו כיתורים, בולמות התקפות-נגד, ומספקות אבטחה-אגפית להתקדמות הנמשכת. עתה הגיע השלב של ניצול-ההצלחה. בעת ניצול-ההצלחה, תצפה ההנהגה סוביטית לקצב-התקדמות של כ-130—120 ק"מ נוספים תוך יום או יומיים. במשך שלב זה מובסות ומפצות עתודות האויב ברמת הארמיה והזירה. שדירות מתקדמות "שולפות" עצמן מתוך התנגשויות פחרות-חיכות — ומוסיפות להבקיע קדימה. עתה מצפה ה"תחזית" הסוביטית להתנגדות פחותה-במעלה בלבד; עמדות האויב המאורגנות נעקפות — או מכותרות במהירות ומושדות.

ניצול-ההצלחה לובש עד-מהרה דמות של רדיפה. מהירות המתקפה מואצת עתה; ולמשך יומיים או שלושה ימים תחזה ההערכה הסוביטית להתקדמות בקצב של 160—120 ק"מ בכל יום. בשלב זה, כבר מנותקים כוחות-האויב מעורק-התחבורה שלהם והם מגלים התנגדות כיחידות או פלגות מבודדות. עתה קרוב לודאי שההנהגה הסוביטית תכון עוצבות-משוריות גדולות. בסיוע כלי-נשק גרעיניים, למאמץ מתואם-בשלמות אל עבר היעד הסופי. לא יחא זה חסר-שחר אם בניח שחוגי-הצבא הסובייטיים משערים כי מתקפתם תביאם עד למטרות המרוחקות כ-650 ק"מ תוך ששה עד תשעה ימים!

מבלי להמתין לתגבור-הכוחות. הדבר יתאפשר לנוכח תכונותיו האמפבייות של חלק ניכר מן הציוד הסוביטי החדש. גייסות מוטסים יופעלו ללכידת יעדים לפני הגיע הכוחות העיקריים. את הנחתת אש הגרעינית של האויב על הכוחות הנעים-בראש ישתדלו למנוע, לפחות בחלקה, על-ידי קיום מגע הדוק עם היריב (הטקטיקה של "היצמדות"). תכליתיותו של איכון מטרות לאש על-ידי האויב תופחת על-ידי מהירות-תנועה, פיזור והעלמה — וכן על-ידי תנועה בתנאים של ראות-מוגבלת.

בהתחשב בנוהג הסוביטי המסורתי לסמוך על מוסה, אפשר לצפות שכלי-נשק גרעיניים יופעלו אף-הם "בהמון" בסיוע למבצעי-קרקע. לדברי כתבי-העת שלהם אין בדעת הכוחות הסובייטיים להשתמש בכלי-זין גרעיניים אלא בפעולות חגמול. מכל מקום, יהיה זה סביר לצפות שהם יפעילו כלי-זין גרעיניים רק נגד אותן מטרות שאי-אפשר "לטפל" בהן טיפול-תכליתי באמצעים בלתי-גרעיניים; כן תוסבר גם העובדה שעדיין מקיימים הם בידם כמויות גדולות של ארטי-לריה "מקובלת". השליטה על כלי-זין גרעיניים שמורה בודאי למפקדות ה"חזית" (קבוצת-ארמיות) והארמיה. עם זאת, תכונותיו של נשק-השיגור הגרעיני הסוביטי — והדגש הנוכחי ששמה ההדרכה הסוביטית בהפעלת יזמתו של מפקד-המשנה וכן במהירות של מבצעים — מצביעים על כך, שהשליטה על כלי-זין גרעיניים בידי מפקדי דיביזיות לא תהיה בגדר התפתחות מפתיעה.

*

הבה נבחון את יסודות של תפיסות אלו במבצעים אפשריים באחת ה"חזיתות" הסוביטיות במסגרת מתקפה-גרעינית. מובן מאלינו כי "חזית" כזו תפעל תוך תיאום עם חזיתות אחרות. אל-נכון תאורגן ה"חזית" לקראת-התקפה בשני דרגים — עם שתי ארמיות של "חילות-משולבים" בדרג הראשון — ועם ארמית-טנקים אחת בשני, שכן, תבנית בת שני דרגים — כשהדרג השני עתיר עוצבות-טנקים — היא תבנית-התקפה סוביטית טיפוסית. שלושת השלבים העיקריים בכל מתקפה

דגש בגורם היוזמה. אך בשביל שאמצעי-השפעה אלה יהיו תכליתיים באמת, נחוץ כי אותה תרבות שהיא מקור-מחצבתו של הצבא — תהיה אף היא-עצמה מטפחת יוזמה. אבל אופיה של החברה הסוביטית העשוי מקשה-אחת, אינו מעודד יוזמה. מסורת-העבר של הצבא הסוביטי — מסורת של פיקוח מרוכז ונוקשה — לא בנקל תיעקר. עלול להיוצר הבדל ניכר בין מטרות הפיקוד-העליון הסוביטי לבין המציאות שבשדה. נקודת-תורפה אחרת של הכוחות הסוביטיים היא השענותם על הספקת-דלק בלתי-פוסקת לריכוזים הגדולים של כלי-הרכב המשורין שלהם. התקפה תכליתית על עורקיה-החבורה שלהם, לרבות התקפות גריליה, עשויה להאיט את הצבא הסוביטי, ואף לבלמו.

★

הטקטיקה והארגון הניידים הסוביטיים יוצרים בעיות קשות לצבאות המערב. כדי להביס כוח נייד-מאוד — יש צורך במידה רבה-יותר של ניידות. זאת ניתן להשיג או על-ידי שמקיימים בפועל ניידות רבה-יותר — או על-ידי יכולת ממשית, להקטין את ניידותם של כוחות היריב.

ריכוזים גדולים של טנקים ונגמ"שים סוביטיים מחייבים את הצד-שכנגד להיות חזק בכלי-נשק נגד-טנקים, שאפשר יהיה להעתיקם ממקום למקום במהירות, כנגד התקפות מכל כיוון. כלי-נשק נגד-טנקים כאלה אינם צריכים להיות מוגבלים לאש לפי קו-הראיה בלבד — ואף לא ליכולת להשמיד מדי פעם טנק אחד בלבד. קיים צורך דחוף להשגת כלי-נשק נגד-טנקים חדשים, שיוכלו להשמיד יותר מכלי-רכב משורין אחד עם כל ירי. מענה אפשרי לדרישה זו הוא אולי כלי-נשק גרעיני זעיר-עצמה, הנורה מטנק או מ"משחט-שיגור" אורני. "טקטיקה ניידת-מאוד" אפשר להביסה או על-ידי היותך חזק בכל מקום — או על-ידי יכולתך לגלות את האויב ולהשמידה לפני שהלה יוכל להגיע לטות קרוב דיה-צורך, ממנו יוכל להסב לך נזק רציני. מובן מאליו, שבלתי-אפשרי להיות חזק בכל מקום. כיום, עצם הסכנה של הנחתת אש גרעינית מונעת ממילא יצירת ריכוזים ניחים של גייסות וכלי-זין. לעומת-זאת, קיימת האפשרות השניה: שכן כלי-זין להשמדת האויב בטנחים רחוקים מצויים בעין. ברם, ציוד אמין לגילוי של אויב מאותם מרחקים עצמם בהם אפשר כבר להשמידו — הריהו צורך דחוף בשביל לסכל את הטקטיקה הסוביטית. ובעצם חיוני ציוד כזה לא-פחות אף להתקפה — בשביל להקדים ולגלות כוחות סוביטיים הנעים במהירות להתקפת-נגד. נוסף לציוד של גילוי-מטרות ואיפנון, הכרחי גם שיהא מצוי ציוד-קשר תכליתי, שיאפשר לדוח ולהעביר במהירות ולמועד ידיעות שהושגו. ציוד-קשר כזה דרוש עתה גם לצורך מתן סיוע לאותן יחידות הצפויות לכך כי כוחות סוביטיים יבחדו או יעקפו אותן, בנצלם פערם ואגפים פגיעים; כן דרוש ציוד קשר זה לתיאום פעולתן של יחידות כאלו בעודן נותרות במצבי-בידוד.

אין אלה אלא אחדות מן הבעיות העולות על הדעת תוך עיון בטקטיקה ובארגון הסוביטיים הלוכשים צורה חדשה. בעיות אלה, ודומות להן — יש לפתור ללא-דיחוי; שכן זהו תנאי לפיתוח יכולת ממשית למתן מענה בשדה-המערכה. לאתגר הטקטי שבציודו ואורח-פעולו של צבא הבנוי לפי הדגם הסוביטי הנוכחי.

בנטשנו את ענין ההתקפה — נראה כי בעבר נשאה טקטיקת ההגנה הסוביטית אופי ניח. הסוג השכיח ביותר במלחמת-העולם השניה היה הגנה בחזית-רחבה לחיפוי על שטחים חיוניים. הגנה כגון זו מבוססת על מוצבים בעצמה של פלוגה או גדוד, שמקומם בתוך מערכי-ההגנה בנויים-מראש. הכוחות שבמוצבים מנהלים קרבי-הגנה מעמדותיהם — ומניחים את ביצוע התקפת-הנגד לעתודות-דיביזיוניות ולעתודות הארמיה. הציוד והארגון החדשים של הצבא הסוביטי, המעניקים לכוחותיו ניידות מוגברת ויתר-גמישות ביצירת צותים של "חזית-משולבים" — פותחים פתח להנחה כי הצבא הסוביטי ישען עכשיו מן-הסתם על צורה ניידת של הגנה. בהגנה מסוג זה, לא יוקמו — לפי השערות אלה — מערכי-ההגנה בנויים-מראש. מתקבל יותר על הדעת, שיוכנו עמדות-גדוד רבות, ערוכות בעומק, שייתפסו שעה שצפויה התקפה אויב. לתכלית זו יופעלו גדודי "רגלים-מוזעזעים". משהוצבו בעמדותיהם, ישתדלו גדודים אלה לשבש את התקפת האויב, באלצם אותו להתפרס — ולנוע אל אותם אזורים בהם נקל יהיה לרתקו באש, או לערוך נגדו התקפת-נגד. לפני שיכנסו לקרב הדקדמי עם האויב, יתכן שיסוגו גדודים קדומניים אלה אל עמדות שנבחרו לכך מראש.

ככל שיעמיק האויב חדור, יונחתו עליו התקפות-נגד בזו אחר זו על-ידי עתודות דיביזיוניות ועתודותיה של ארמיה, "החזית המשולבים". התקפות-נגד אלה יתוכננו להפחית את יכולת-הלחימה של האויב במידה-כזו, עד כי יהא אנוס להעצר לשם התארגנות-מחדש. לכשתושג תכלית זאת, בודאי יערכו הכוחות הסוביטיים מתקפת-נגד, בהשתמשם בעתודות המצויות. עתודות אלה — שיוששו משטחי-כינוס הנמצאים די עמוק בעורף — יוטלו במהירות ברגע הקריטי. הניידות החדשה, האורגנית-לגמרי, של היחידות הסוביטיות — היא שמאפשרת זאת.

בניהול הגנה מסוג זה, תוכל בודאי, ארמיה של "חילות-משולבים" להגן על גזרה שרוחבה כ-100 ק"מ ועומקה כ-80 ק"מ. דיביזיות-רגלים ממונעת תוכל מן-הסתם להגן על גזרה שרוחבה כ-30 ק"מ או למעלה מזה, ועומקה כ-15 (או יותר) ק"מ. דיביזיות-טנקים וארמיות-טנקים — יופעלו לרוב לעריכת התקפות-נגד ומתקפות-נגד.

הטקטיקה והארגון הסוביטיים הנוכחיים הם בודאי פרי מיוזג בין נסיון של מבצעים ניידים בימי מלחמת-העולם השניה לבין עצמת-האש העצומה של כלי-הנשק הגרעיניים הטקטיים. בד בבד עם כלי-הנשק והציוד החדשים, הנמצאים עתה בידי גייסותיו, מכשירים כיום ארגון וטקטיקה חדשים אלה את הצבא הסוביטי הן ללוחמה גרעינית — והן ללוחמה ניידת-מאד במסיבות בלתי-גרעיניות. והו טיבו של האתגר הנוכחי למערב. גמישותו החדשה של הצבא הסוביטי, ויכולתו המוגברת — ודאי שיש בהם משום חיזוק נוסף אף לדיכוי-לומטיה הסוביטית.

ברם, לצבא הסוביטי יש נקודות-תורפה. הטקטיקה הסוביטית הזאת — הריהי מבוססת על לוחמה זרימה. ברם, לחימה זו מצליחה רק אם מגלים מפקדי-המשנה יזמה נבונה. אכן, תקינות שירות-השדה של הצבא הסוביטי ואורח-האימונים שמים